

Vsze devojsztva blazsensztvo,
Vszelje, prijatelsztvo —
V novoj mojoj sztavi
Me zse vsze osztavi
I pozabi.

Jaj morem odhajati,
Lüblenim szlobod dati,
K tuhincom privrzsti
Krv mojo odvrzsti
I povrzsti.

Z Bogom, ocsa i mati!
Ah, kak mam odhajati
Jasz od vajnih perot,
Na tak negvusno pot,
V britkih szkuz kot?!

Z Bogom braci, szesztrice,
Moja krv i rozsice,
Draga bratovesina,
Vsza moja rodbina
I drzsina.

Z Bogom, moj sztarisina,
Moj družsban i korina.
Z Bogom küharica,
Moja sztarisica
I szvadbica.

Z Bogom, moji szvatovje
Goszlarje i szoszedje,
Predraga bojrina,
Ceta okroglina
I obesina.

Z Bogom, prijatelkinje
I verne pajdaskinje,
Vi, rozse evetecese,
Z menom vküp raszteese
I hodecese.

Vsze, vsze vasz zse osztavim —
Ah! — Kakda jasz pozabim
Vnoghih lepih hipek,
Nasz vezseli zsitek
I prebitek?

Blagoszlovi vasz vsze Bog
Z darmi szvojih milih rok!
Daj vam mir i radoszt
Odvрни pa zsaloszt
Krizs i zukoszt.

Daj szé nam po tom zsitki
Tam v nebeszkom prebitki
Vszem vküp vezseliti
I njega diesiti
Vu szvetloszti.

(kj.)

Szneho pripelajo k hisi.

Sztarisina etak ma praviti:

Postena szvadba! razmite mali ino veliki, kare vasz je Bog dao vu hisi etoj postenoj. To veli povedati nas posteni mladenec po imeni Cvetko Pavel: Dao mi je, praj, Bog edno malo szkrb, stere szkrbi szam ne mogao doprineszti; nego szam dao prizvati, kako moje drage prijatele, sztrice, vüjce ino moje dobre szoszide, ki szo sze poleg mene trüdili, sterim szam edno malo vecserjo napraviti dao; zato sze nikaj ne dreszelte i ne zsalosztite, nego vezseli i dobre vole bodite eden mali csasz ino poleg toga Krisztusove recsi szizogovarjajte.

Na drügi den za sznehov pridejo szvatovje, etak sze je potrebno pokloniti.

Vünesnji sztarisina.

Pomози vam Bog! postene hise goszpodar ino vsza postena obszida!

Notresnji sztarisina.

Plati vam Bog!

Vünesnji sztarisina.

Je li szo doma ete postene hise goszpodar, po imeni Cvetko Marko? Je li szo doma ali ne?

Notresnji sztarisina.

Doma szo.

Vünesnji sztarisina.

Je-li sze je szlobodno z nikelikimi recsmi pri etoga postenoga goszpodara hisi zglasziti, stere recsi bi bile Bogi na diko, nam vszem pa na malo vse-dje? Je-li je szlobodno ali ne?

Notresnji sztarisina.

Szlobodno je.

Vünesnji sztarisina.

Zmoszni Goszpodin Bog je zsenitev na szveti na lüdi zavüpaó, da eden drugoga vu szveto histvo naj pomagajo. Ali mladoga Tobiasa zsenitev je Goszpodin Bog ne na lüdi zavüpaó, kda je szvojega szvetoga angela Rafaela zs njim poszlaó, ki ga je vu Rages varas pelao ino njemi je Raguelovo hcser szproszo za zseno, po imeni Saro, stero je i na videnje ocse i matere odpelao. To vidocsi ocsa i mati, od velikoga csüda ino sztraha szta ne szmela pitati: Kama? Komi? Zakaj jo pela tak nagli? Po malom vremeni Raguelovo szrce szí je ne moglo pocsinoti za volo hcseri. Vküp je szpravo szluge, dao je njim ceringo, lepe senke, dare ino je nje poszlaó szvojo hcser izskat, govorecsi: Ite i poiscsite mojo hcser ino tisztoga orszaga, varasa ali vesznice lüdem dajte lepe senke ino szí zs njimi lepo zgucsavajte; more biti vasz gori primejo ino vasz ne ospotajo.

Sz podobnim talom nas goszpodar, po imeni Sztanko Jurica, tüdi je tak obhodo. Vcsera szo prisli k njemi nikaksi orozsnati hüdi lüdje proszecsí ga sztan ino da bi nas goszpodar nje notri prijao, poleg toga jeszti ino piti njim je zadoszta dao; i kda bi zse njim steo posztilati, oni kakti neza-

hvalni szlugi njegovo dobroto szo njemi z hüdim povrnoli. Ar edno cser njegovo szo popadnoli ino szo jo sz szilov odpeljali ino je zse dnez nasz szpravo z taksim talom, da bi njegovo cser sli izskat, kako je i Raguel vküp szpravo prijatele ino szluge, da bi sli izskat njegovo hcser. Ino po vnogih mesztah i vesznicah hodecsi ino [iszka-jocsi njegovo hcser i ne najdevsi, teda nam je vu toj veszi edna baba povedala ino pokazala to hiso, kaj je, praj, eti njegova hcsi, — Bog daj dobro tisztøj babi.

Ali poleg toga nam je tüdi la- goje glaszi povedala: Kaj sze nasega goszpodara hcser, stero szte nam po szili vneszli, komaj eden fertao vöre v toploj hisi nehali, nego szte jo vö na mraz zegnali ino szte njej nje deklinsztva lepi cimer ali parto vzeli ino szte jo tak ospotali, stero nas goszpo- dar csi zvejo, velika szrca zsaloszt bode nji obhajala.

Notresnji sztarisina.

Ki babe poszlühsajo, oni z lazsmi hodiyo. Da bi tak csinili, kak je vas goszpodar zapovedao, dobro bi bilo ali ne szmo. Isztina, parto szmo ji vzeli, ar je to njej tesko bremen bilo, nego szmo jo z taksim cimerom pokrili, kak sze postenoga zszenszkoga szpola pos- tene zsene dosztaja. To je pa njej ne na ospotanje, nego na veliko postenje, ar je toga njej potrebno bilo.

Vünesnji sztarisina.

Da nase i vase recsi, kak vidim, szo vsze pravicsne ino isztinszke, zato proszim vasz, kakti naprej hodecséga csloveka, pokazste mi meszto, kde szí z mojim malim seregom doli szedem, po- tom toga jeszti ino piti, ka de komi drago.

Notresnji sztarisina.

Ovo, szí eti doli szedte.

Vünesnji sztarisina kda pletenik (boszman) vö deli.

Poszlühnite mene Adama szinovje,
Kikoli vu eto hiso zdaj szpravlen je,
Dokees naprej povem mojga szrca volo,

Li te esasz naj nejmam v jeziki nevalo.
Zdaj je nasa szneha gosztem dar poszlala,
Steroga je gori na szto djati dala,
Kaj bi darüvala velike i male,
Ki bode zs njega jo, naj mu bo na zdravje. (kj.)

Zgovarjanje pri vecserji.

Prva oszoba.

Ravno szam zdaj prisao, lüblena obszida,
Draga moja zslahita im moja szoszida.
Jasz szam tiszti, koga szte davno esakali,
Zseleli szte mene, da bi me vidili.

Negledajte mojga kratkoga zsvivota,
Ni na moja mlada i gingava leta,
Ar prava modrija jeszte v mojoj glavi,
Vszega vcsenja meszto je v mojoj pameti.

Vsze eta vi verte, stera bom vam pravo.
Kaj szam jasz dokonesao, hodo i sztanjüvao,
Vredno je vervanja, ka szam doprneszo,
Znam, kaj te vervali, stera szam jasz vesino.

Zdaj bode dve leti, kaj szam jasz so v solo
Ino szam zse trikrat modrijo dokonesao,
Na veliko vcsenje szam sze davno podao,
Z vnogimi modrimi szam sze zse jasz stükao.

Obhodo szam lepi hvalni Nemski orszag,
Nagledno szam zse jasz Francuski orszag,
Bio szam vu Angliji i vu Hollandiji,
Dobro znam kde lezsi orszag Arabinszki

Te nazaj pridocsi v naso domovino,
Li szo me pozvali vu Szoboto blatno,
Kaj bi tam skolnik bio v ti visesnjuh solah,
Vucsitel zvün reda v abeceszkih knjigah.

Zato vi to znajte, kaj szam jasz vuesiteo,
Ar szo moja dela gvüsno zsmetna jako,
Da sze pa na veliko cseszt jasz ne podavam,
Zato vsze cifranje z tela ta nehavam.

Etiva dva szta li mojva verna hlapca,
Me csrevle briseta, verte, je pravica,
Oniva cseseta, znajte, mojga zsrebca,
Na steriva cseszto szpadne moja palca.

Drüga oszoba.

Kak mi glava szrbi, kaj zdaj ta jasz csüjem,
Nad norov pametjov krotó sze csüdüjem;

Tak ti menis, kaj jasz eta vsza poszlühnem,
Tve gizdave recsi zdaj ti vsze premeesem.

Vem da szí zsalosztne tuzsne szmrüi rektor,
Nikdar szí ti ne bio, ni ne bos preceptor.
More biti nikda, kaj ti bodes hacar
Ali pa pri csredi, kaksi lagov hertar.

I jasz bi povedao, kaj szam jasz nikda bio
Ino zdaj bodecsi, nego szam szí zmiszlo
Na sztari prigovor, to szam zse davno csüo,
Ki szam szebe hvali, jako szmrüi znamo.

Ali dönok, glavaes, ti naj zves, sto szam jasz,
Odkuda szam prisao ino kam bom so jasz,
Na kakso velko cseszt na szkori jasz pridem,
Razmi moje recsi, odgovor ti dajem.

Je-li szí kda ti bio v lepoj Hispaniji?
Hodo szí kda ti vu toj novoj Ameriki?
Najo szí sze ti kda vu Törszkom orszagi?
Ali pa v toj esarnoj bogatoj Azsiji.

Vidis esese etim vsza imena ne ves,
Li szamo ti szvojo glavo meceses.
Oh, kak nori cslovek! ki szí szí to miszlo,
Kaj szí li szam cslovek, drügi pa govedo.

Jasz vu vszeh teh naprej zracsunanüh mesztah,
Ne szam szamo hodo, sztanjüvao v m'em zsitki,
Nego szam tam zsiveo v lepoj vrednoj szlüzsbü,
Kama ti ne prides, v celom tvojem zsitki.

Zato mo persono za veliko postüj,
Hobo z glave vzemi i pod pazje deni,
Mojih ocs sze vszigdar tí krotó ogibli,
Csi to ne bos csinio, bit bodes po glavi.

Tretja oszoba.

Ka pa jasz bom mucsao, ka mi vi povete?
Kje to zse etiva letita vu zrake
Z szvojim zvi-avanjom, da ne szta dobila,
Niti eden csesznek szta ne zaszlüzsilä.

Odörna prijatla, zdaj poveta meni,